

GAIA MICHAEL ZIPF

Konec hledání

TEXTY A ROZMLUVY
O PODSTATĚ

MAITREA

Konec hledání

Gaia Michael Zipf

Konec hledání

Texty a rozhovory o podstatě

Přeložila Růžena Kadlecová

MAITREA

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Zipf, Gaia Michael

[Ende der Suche. Česky]

Konec hledání : texty a rozhovory o podstatě /

Gaia Michael Zipf ; z německého originálu Das Ende der Suche

přeložila Růžena Kadlecová.

-- První vydání v českém jazyce. -- Praha : Maitrea, 2015. -- 218 stran

ISBN 978-80-7500-125-2 (brožováno)

17.02 * 2-582/-587 * 159.923.2 * 2-58

- smysl života

- sebepoznání

- spiritualita

- rozhovory

2 - Náboženství [5]

Gaia Michael Zipf

Konec hledání

Das Ende der Suche

Copyright © Gaia Michael Zipf, 2014

Translation © Růžena Kadlecová, 2015

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2015

ISBN 978-80-7500-125-2

Každá touha je hledáním sebe sama

Žena hledá ve světle pouliční lampy svou náušnici. Několik lidí se přidá, aby jí s hledáním pomohlo. Posléze se někdo zeptá: „Kdy a kde jsi vlastně tu náušnici ztratila?“ Ona odpoví: „Dnes večer, přímo v mém domě!“ On opáčí: „Proč ji teda hledáš tady?“ A ona na to: „Protože tady je lepší světlo a lidé mi pomáhají!“

My také často hledáme na špatných místech a špatným způsobem. Jen tady a teď nalezneme mír. Pouze je třeba si všimnout, kdo si je vědom hledání a nechat pozornost spočinout na vědomí. Mír je právě teď tady. A zde končí touha, neboť pozornost je zaměřena na tebe samotného.

Tato kniha je věnována Jsoucnu. To je stejně to jediné, co trvale existuje. V něm se vynořují lidé, kteří se zajímají o Bytí. Můj guru, moje partnerka, moje bývalá partnerka, návštěvníci mých satsangů. Také těm je věnována tato kniha. I těm, kteří se o Jsoucno nezajímají. Jakmile se ocitne tato kniha ve Vašich rukou, je Jsoucno už také Vaším zájmem.

Poznámka

V této knize jsou použita slova a český jazyk. Aby tato řeč zněla alespoň trochu rozumně a srozumitelně, budeme používat podměty, přísudky, předměty a především osobní zájmena, abychom zdůraznili, zda se jedná o můj či o tvůj objekt. Tato řeč může být samozřejmě velmi matoucí, neboť se line tak, jako by zde byli jednotliví konající, já nebo ty, kteří něco mají a mohli by udělat pro to, aby to bylo jinak, než to je.

Vlastně byly výrazy já, ty, můj, tvůj atd. použity jen kvůli řeči. Řeč, která by popisovala skutečnost, by byla nečitelná a nesrozumitelná.

Píše se zde také o „učiteli“, „rádcovi“ nebo „mistrovi“, ale nikoliv v klasickém slova smyslu. Jedná se jen o prosté pojmenování. Spíš by se pro něj hodil výraz „zmizík“. Přítel to také není a přesto nemám lepšího přítele než je on. Žádné označení není dost vhodné. Setkání s ním zaměřilo mou pozornost na podstatu.

Teoreticky vzato bychom u každého slova měli předem vysvětlit, co jím míníme. Samotné výrazy jako „být“, „teď“, „zde“, „já“ nebo „vědomí“ mohou pro každého čtenáře znamenat něco jiného.

Vzhledem k tomu, že tato kniha není určena k objasnění pojmů, ale k pročištění ducha, mluví se zde naprosto přirozeně, a tak by se mohlo mnohým zdát, že to nemá se skutečností nic společného.

Předmluva

Tato kniha je pozváním.

Zvu Vás společně se mnou klást otázky a zaměřit se na to, co každý z nás ve skutečnosti je a s tímto vědomím naplno prožívat život.

Všichni chceme být šťastní a jsme ochotni pro to hodně udělat. A přesto, abychom mohli být šťastní, nemusíme dělat vůbec nic. To jediné, co stojí našemu štěstí v cestě, jsou naše představy o tom, jak by mělo štěstí vypadat a co přesně by nás mělo činit šťastnými.

Štěstí běžně hledáme v budoucnosti. Přitom se dá prožít pouze teď. Teď. V tomto okamžiku.

Většinou prožíváme aktuální okamžik tak, že jej hodnotíme a zjišťujeme, že není dost dobrý a čekáme na nějaký lepší v budoucnu. Je ale také možné prožít tento okamžik přesně takový, jaký je. To se podaří, když na svět nahlížíme očima novorozeného dítěte, které neví nic o tom, co vědí ostatní, neví, že pokoj je pokoj, židle je židle a to, co tady sedí a čte, je „já“.

Můžeme tento okamžik prožít takový, jaký ve skutečnosti je, když prostě jen hledíme a žasneme nad tím, co tu je. A najednou se vynoří něco, co je mnohem tišší, míruplnější, láskyplnější, perfektní, přítomné a absolutní a co se nedá slovy vyjádřit. Něco se zastaví. Touhy jsou splněny. Hledání je u konce. Život je naplněn.

Je to zcela jednoduché. Není k tomu zapotřebí žádná zvláštní technika, žádné cvičení, žádná obětavost. Stane se to. Prostě jen tak.

Někteří mne nazývají učitelem, moudrým mužem nebo „osvíceným“. Lidské chápání stále něco označuje a považuje jednoho za osvíceného a druhého za neosvíceného. Jsou to nesprávná označení. Jsem stejný jako všichni ostatní, jen jsem na rozdíl od většiny lidí věnoval o hodně více času zkoumání, kdo doopravdy jsem. Měl jsem to štěstí, že jsem mohl strávit dlouhou dobu s učitelem a nakonec jsem zjistil, že muset něčeho dosáhnout, aby člověk konečně našel štěstí, mír nebo osvícení, je pouhá představa. Nikam to nevede. Jsme stále tady. A tady je osvícení. Pouze tady. Toto poznání se u mě v průběhu let stále více prohlubovalo.

Stěží nacházím odpovědi na otázky, kterými se zabírají lidé při našich setkáních, ale umím pokládat otázky, které mohou ostatním pomoci nalézt odpovědi sami. Umím ostatní povzbudit, aby se na své problémy a pocity podívali. Zcela nově. Naprosto čerstvě. Anž by je hned zastrčili někam do šuplíku. Anž by se je snažili okamžitě vyřešit. Umím lidem předvést, jak si tlakem a vypětím ztěžují život. Umím jim ukázat, jak je lehké prostě jen být. A jak to může být snadné. Žít v přítomnosti.

Slova mohou být rychle špatně pochopena, protože je každý interpretuje z pozice, ve které se nachází. Proto vám radím nebrat má slova příliš vážně. Pouze na něco poukazují. Poukazují na to, co se nachází mezi slovy, co se nedá pochopit, ale pouze prožít.

Všichni učitelé se snaží ukázat prstem na měsíc. Pokud člověk však vnímá jen prst, přirozeně přes něj měsíc neuvidí. Když sami nejsme schopni spatřit měsíc, je příjemné, když nám ho někdo ukáže. Tato kniha chce být takovým ukazatelem, který náš prst nasměruje k tomu, co všichni chceme vidět a po čem toužíme.

Texty v této knize mají především formu rozhovorů na různá témata, která vzešla důsledkem těchto rozhovorů. Abyste věděli, s kým se v této knize setkáváte, budu Vám také trochu o sobě vyprávět. U některých dialogů se jedná o reprodukci, jiné jsou uvedeny v kompletní podobě, abychom zdůraznili procesy poznání a léčení, které se probouzejí mými stále na novo kladenými otázkami.

Knihu můžete číst postupně. Můžete ji také číst pomalu, větu za větou, neustále se zastavovat a zkoumat. Jak mi chutná to, co čtu? Co to se mnou dělá? Co mi to připomíná?

Nemohu Vám v této knize sdělit nic nového. Všechno sami víte. Přesto jste toho mnoho zapomněli a já Vám to chci připomenout. Chtěl bych ve Vás něco probudit. Něco úžasného: čistou radost z Bytí v přítomnosti a z poznání, že nic nepotřebuji, protože neexistuje nic, co by bylo ode mne odděleno. Všechno je ve mně.

Chtěl bych poukázat na to, co doopravdy jsme. V okamžiku, kdy toto poznáme, je každá touha naplněna. Každá. Za každou touhou je skryta touha po nás samotných. Před tuto touhu jsme kladli různé věci. Toužíme po domě, partnerovi, lásce a uznání. Jakmile však poznáme sami sebe, touha mizí.

Gaia, duben 2011

Předmluva Isaaca Shapira

Žijeme v úžasné době. Život exploduje tolika novými objevy. Nové možnosti nabízejí spoustu výhod, ale zároveň zrychlují způsob našeho života.

Mnozí lidé také zažívají cosi, co je vlastně naprosto jednoduché a přesto to přináší poznání toho, co starodávni mudrci nazývají Pravdou, vědomím, bezpodmínečnou láskou, Bohem, podstatou všeho.

Tyto prožitky přímého poznání nám umožňují se znovu a nově podívat na všechna naše přesvědčení a domněnky, jak žijeme a jaké jsou naše hodnoty.

Počet těchto lidí – nezávislých průzkumníků, jak je rád nazývám – stále roste. Zkoumají, co toto všechno znamená s ohledem na jejich vztahy, práci, rodičovství, sexualitu, životní styl atd.

Některé to vede k tomu pořádat setkání, na kterých tento společný zájem upřímně a do hloubky zkoumají. Zvědavost, zranitelnost a odvaha dívat se na věci zcela jinak jsou zde maximálně vítány.

Gaia měl nutkání umožnit taková setkání a tato kniha slouží jako záznam zkoumání těchto osob.

Isaac Shapira

S prázdným kontem prožívat plnost?

O strachu z existence a z budoucnosti

V našich rozhovorech mnozí lidé vyprávějí o existenčních obavách a o strachu z budoucnosti. Často jim chybějí peníze, nevědí, jak dál a chybí jim víra, že se vše v dobré obrátí. Ale potřebujeme vlastně víru? Víra plyne z pochybnosti. Ze strachu. Když věříme, nevíme.

Přesto vlastně jediné poznání přináší jistotu. Proto je lepší, obzvláště v období nejistoty a strachu, se na věci dobře podívat. Co víme? Co víme s absolutní jistotou?

Jen jedno víme zcela jistě: jsme teď zde. Do tohoto přítomného okamžiku jsme přežili všechny krize a překonali všechny neřešitelné situace. Těmto faktům není třeba věřit. My víme, že to tak je.

Ano, říkáme často poté, co překonáme obtížnou situaci, vždyť je vlastně všechno zase v pořádku, alespoň na chvíli. Ale pak se přesto znovu objeví strach z podobných situací. Opět vidíme všechny ty nezaplacené účty.

Když se zeptám: jak jsi doposud zvládal platit své účty? Přichází většinou odpověď: „To nevím“. A to je skutečně pravda.

Nevíme, jak se to přihodilo. Mnohé účty byly zaplacený a mnohé nebyly. Proč si s tím dělat starosti? Když si děláme starosti, nedostaneme potřebné peníze do oběhu – spíše naopak. Na energetické úrovni to vlastně koloběhu peněz brání.

I když tušíme, že si strachováním nikterak nepomůžeme, býváme přesto kvůli nezaplaceným účtům ve stresu také z toho důvodu, že jsme zvyklí hodnotit a posuzovat. Když jsou účty zaplacené, je to dobře, když účty zaplacené nejsou, je to špatně. Tato představa hodně vypovídá o nás a o našem pocitu sebehodnocení. Jak často si v skrytu říkáme: „Musím všechny účty zaplatit. Kdybych to neudělal, zač bych potom stál.“ Ale je to pravda?

Život je tak jednoduchý, přesto si ho naším uvažováním tolik ztěžujeme. „Musím všechno hned zaplatit. Musím konečně něco udělat, abych lépe vyšel s penězi. Musím víc důvěřovat. Musím nutně požádat anděla o pomoc.“ U někoho prosba u anděla viditelně funguje. Jinému zase pomáhá, když se na správném místě šestkrát pokřičuje. Dělá to dojem, že stačí jen požádat anděla nebo hrát v loterii, aby člověk přišel k penězům. Ale tak to není.

Jediné, co skutečně souhlasí, je fakt, že jsme teď tady. Když tímto směrem zaměříme naši pozornost, vše je v pořádku. Přesto se hned přihlásí rozum a říká: „Ale musím přeci zaplatit nájem, šaty a jídlo je taky třeba zaplatit.“

Vše se zaplatí. Stane se to samo od sebe. Peníze přijdou, peníze odejdou. Někdy je účet plný, jindy prázdný. Tak jsem to zažil mnohokrát.

Když jsem před mnoha lety ze zdravotních důvodů zanechal práce, bylo mé bývalé ženě – do té doby v domácnosti – nabídnuto zaměstnání, ve kterém vydělávala dvakrát více než původně já a kde rychle postupovala v kariéře. Pak se rozhodla odstěhovat na Gomeru (Kanárské ostrovy) a slibovala si od toho další kariérní posun. Zvážil jsem finanční jistoty, které skýtalo Německo, nakonec jsem se ale s ní a našimi dětmi na ostrov odstěhoval. Kariéra, ve kterou doufala, se nenaplnila, namísto toho si moje žena našla nového přítele a odstěhovala se s ním zpět do Německa. Zůstal jsem sám s dětmi na ostrově, v kapse jsem měl padesát eur a vůbec jsem netušil, jak zaplatím nájem nebo jak se z ostrova dostanu. Pak jsem potkal lidi, kteří na tom byli podobně. Složili jsme dohromady poslední peníze a nakoupili za ně termosky a na pláži nabízeli

kávu a vlastnoručně vyráběné vafle. Večer jsme peníze rozdělili na dvě poloviny, o jednu půlku jsme se mezi sebou podělili a druhá byla znovu investována do podniku. Brzy jsem opět dokázal platit nájem a měl jsem i dost peněz na letenky, abych dopravil děti zpět do Německa. Na Gomeře jsem potom pokračoval v plážovém byznysu sám a báječně jsem z toho žil, vydělával jsem natolik dobře, že jsem si mohl pronajmout dům a koupit auto a motorku.

Pak mne přepadla velká chuť cestovat a přál jsem si mít na to dostatek prostředků. Dostavily se záhy. Zemřela mi teta a odkázala mi část domu, který se navzdory své špatné poloze brzy a výhodně prodal. Mohl jsem si splnit své touhy o cestování, doplnit si vzdělání a celé měsíce se toulat po světě se svým duchovním učitelem, kterého jsem v mezidobí potkal. Když peníze došly, dostal jsem nabídku, abych se připojil k jednomu společenství ve Francii a tam dával satsangy, tedy abych byl po několik hodin denně k dispozici lidem hledajícím pravdu a vnitřní mír. Zpočátku tam nechodil téměř nikdo a já jsem vydělával příliš málo na to, abych mimo společenství vůbec přežil. Až když jsem se vrátil do Německa, mohl jsem žít z darů a z léčení a po čase jsem vydělával dokonce tolik, že jsem si mohl dovolit počítač a auto. Dnes vydělávám někdy méně, někdy více, ale nakonec to vždy stačí.

Samozřejmě pokusy nabytí více peněz jsou naprosto v pořádku – i když tato snaha většinou nepřináší vytoužené ovoce. Toto úsilí získat více peněz má často svůj původ ve strachu. Celou dobu jsme v křeči a přesvědčení, že by se stalo něco strašného, kdybychom se ocitli bez peněz. Ale to jediné, co strach přináší, je představa toho, co by se mohlo přihodit. Veškerý strach o existenci a strach z budoucnosti je v podstatě strach ze smrti. Přesto nikdo neví, jaká smrt je. Máme o ní jen představy.

Všichni jsme zažili, že si děláme starosti ohledně očekávané události. Všichni známe strach z toho, že něco nezvládneme, selžeme, onemocníme, ocitneme se bez prostředků. Sotva se ráno probudíme, už to začne: „Ach Bože, co se stane, když...“ Sobě a ostatním říkáme stále dokola: „Mám strach.“

„Mám strach“ je lež, které věříme, že je pravdivá. Dokážeme sami sebe v myšlenkách obelhávat, přesvědčit se, že máme strach a následně se podle toho chovat. V podstatě je to schopnost umět se cítit bídne a vyprávět si báchorky.

Ta báchorka zní: „Mám strach“. Strach se zhmotní pouze ve spojitosti s „já“, které myslí a říká, že má strach. Když v okamžiku, ve kterém strach prožíváme, tento pocit nepojmenujeme, stane se z něj pouze šimravá energie. Toto přímé prožívání tlukotu srdce a proudění krve mnozí nazvou vzrušením, nepokojem nebo strachem, jiní naopak radostí nebo dokonce extází.

Pojmenováním vznikne z pocitu strach, který chceme okamžitě uvolnit, protože nám připadá trýznivý. Přesto se nám nedaří utéct od toho, co zde právě je. Teď je jediný okamžik, ve kterém skutečně prožíváme to, co prožíváme, myslíme to, co myslíme a cítíme to, co cítíme. Toto zde je náš život. Žádný jiný není.

Pokud prožijeme tento okamžik bez představ a bez pojmenování souvisejících pocitů či touhy zbavit se jich, zjistíme, že se všechny naše strachy odehrávají v myslí. Představujeme si něco špatného. Ale to špatné nastává vždy pouze před nebo po události. Přímé prožití toho, co zde je a co dříve v našich představách vzbuzovalo strach, neprožíváme většinou jako nepříjemné, když nakonec ta obávaná situace nastane, ale prostě jen takové, jaké to je. V přímém prožitku strach není.

Nejhorší není událost sama o sobě, ale představa, jaká by mohla být a tato představa vychází z minulosti. Když máme strach z toho, co by mohlo nastat, máme strach z toho, že by se zkušenost, kterou jsme my nebo ostatní v minulosti měli, mohla opakovat nebo být dokonce horší. Promítáme minulost do budoucnosti.

Ale můžeme skutečně vědět, co nás čeká? Ne, jen si myslíme, že to víme. Jen si myslíme, že víme, co se v minulosti přihodilo, jak to bylo příšerné a že by se to mohlo opakovat nebo být ještě strašnější.

Naše představy formují budoucnost z minulosti. Je naprosto v pořádku mít rámcové představy o budoucnosti, ale je dobré si uvědomit,

že nemáme tušení, co se doopravdy stane. Je pravděpodobné, že se toho hodně stane tak, jak se domníváme. Ale máme velmi malou jistotu, že se naše představy naplní. A neustálý strach z toho, co by se mohlo stát, nám brání v prožití toho, co tady teď je.

Nikdo neví, jak se dál bude dařit našemu hospodářství. Kolik peněz si máme uspořit na stáří? Zůstane hodnota peněz zachována?

Všichni, kteří hledí plni obav do budoucnosti, lhostejno zda mají na kontě sto, sto tisíc nebo milión eur, mají stejný strach, že o své peníze přijdou a proto si nemohou užít, že peníze teď mají.

Teď je ten jediný okamžik, ve kterém si můžeme užít to, co máme. Když se však budeme zabývat budoucností nebo minulostí, tento okamžik nám uteče. Teď, v tomto okamžiku, je vše v pořádku. Není tady vlastně vůbec žádný problém. Spousta lidí mi to potvrzuje. A pak dodávají: „Ale hned je to zase úplně jinak.“

Je podivným zvykem takto uvažovat.

Co to je hned? Kdy začíná budoucnost, které se tolik bojíme? Teď? Teď? Nebo až teď?

Budoucnost je minulost. Jsou stejné. Ani jedna tady není. Ani jedna není teď.

Je jen teď. Každá vzpomínka na minulost a každá myšlenka na budoucnost se odehrává nyní. Budoucnost je iluze.

Až si uvědomíme, že budoucnost nikdy nezačne, protože stále se nacházíme v „teď“, strach se rozpustí. Jednoduše zmizí. Není zapotřebí žádná terapie nebo antidepresiva. Chce to jen se dívat. Kdy začíná budoucnost, která vytváří strach? Strach z budoucnosti je zvyk. Je to lidský zvyk chtít z nejistoty vytvořit jistotu.

Zdá se, že strach z budoucnosti je součástí evolučního vývoje. Dlouhý čas šlo lidem o holé přežití a mnohé kdysi potřebné vzorce jsou uloženy v buňkách nervového systému. V určitých situacích se aktivují a my se chováme tak, jak bylo v době kamenné nejspíš nutné, ale v dnešní době blahobytu to není příliš vhodné. Tyto energie, které máme stále k dispozici pro zdánlivý boj o přežití, můžeme dnes využít zcela jiným způsobem, například být kreativní a hledět do nitra.

Nutkání zajistit si budoucnost způsobuje dnes pravděpodobně opak toho, co by působit mělo a v nejhorším případě může vést až ke zkáze a vyhoření. Prastarý vzorec strachování se o budoucnost a představa, že se musíme pojistit proti nejistotám života v žádném případě jistotu nepřináší, přináší jen napětí a stres. Když si to uvědomíme, napětí se uvolní, přinejmenším v okamžiku poznání.

Žádná jistota není. Všeobecná jistota „venku“ je sen a každá záruka, která je nám dána, je lež, jelikož ve světě forem, které se neustále mění, žádná jistota neexistuje. Tady a teď je to jediné, co je stálé a tudíž jisté. Nikdo neví, co přinese příští vteřina. A to je dobře, neboť tak si můžeme tento okamžik plně užít.

V tomto okamžiku zde máme vše, co potřebujeme. Tady v přítomnosti je plnost. Když se teď v tomto okamžiku rozhledneme po tom, co nám opravdu schází, nenalezneme nic. Nebo nás snad ruší v tomto přítomném okamžiku finanční nedostatky? Ty nejsou nic přítomného, nic přímo prožitého. Je to myšlenková konstrukce, fantazie. Přesto obvykle věříme svým myšlenkám – a ne přímému prožitku okamžiku.

Jaká je naše přímá zkušenost? Jsem teď zde a zde nic nepotřebuji a vše ostatní se prostě děje jen samo od sebe.

Když se domníváme, že máme nějaký vliv na to, co se stane, jsme ve stresu. Myslet si, že se vše děje samo od sebe, je sice také jen myšlenka, ale velmi úlevná. Jsem teď tady, dělám, co se má a jak umím v tomto okamžiku nejlépe a zbytek přenechám proudu života.

Nikdo neví, co se stane. Jediné, co přesně víme, je, že jsme teď zde. To je všechno. V tomto poznání spočívá moudrost.

Utéct nebo zůstat?

Každodenní konflikty

Známe to všichni. Někdo nám vypráví už po kolikáté stále dokola stejné historky nebo všechno a všechny kritizuje a my už to nemůžeme a nechceme poslouchat. A přesto to stále posloucháme. Už nemáme vůbec čas, sedíme jako na žhavém uhlí, víceméně to jasně naznačujeme, ale druhá strana se nenechá vůbec rušit a stále mluví a my posloucháme nebo děláme, že posloucháme, protože vůbec nevíme, co máme dělat. Nenaučili jsme se druhému láskyplně a bez výčitek sdělit, že na něj zrovna nemáme čas nebo že nás jeho staré historky vůbec nezajímají.

Čím to? Co je na tom, říká druhému: „Nemůžu teď poslouchat, nemám čas.“

Proč nám připadá tak těžké říci: „Rád se s tebou setkávám, ale ne s tvými starými historkami?“

Neřekneme nic, protože chceme vytvářet dobrý dojem a být milováni. Je to neustále opakující se vzorec, který i já sám v sobě opakovaně pozoruji. Není špatné chtít být milován, ale bolí to.

Pokud chceme být milováni, znamená to, že se cítíme být nemilováni a abychom byli milováni, nasloucháme řečem, které nás absolutně nezajímají. Přitom se vůbec necítíme dobře a občas jsme svým protějškem zahlceni a převálcováni. Náš komunikační partner si svého vlivu na nás většinou

ani není vědom, a proto by bylo velmi prospěšné nejen nám, ale i jemu, kdybychom mu mohli dát nějakou zpětnou vazbu a přátelsky mu řekli, že už to nemůžeme poslouchat. Zjistí tak, že to, co vypráví, nás v tomto okamžiku nezajímá. Možná díky tomu k němu promluví jeho vzorec: „Nikdo se o mne nezajímá“, což by pro něj mohla být báječná příležitost uvědomit si možná dosud nevědomé vzorce. Může se stát, že náš protějšek nebude pro to mít pochopení a bude se cítit raněný, přesto navzdory tomu nemusíme mít pocit viny. Můžeme ho ujistit, že jsme ho v žádném případě zranit nechtěli, ale už jsme mu nadále nemohli naslouchat.

Musíme své odmítnutí vůbec obhajovat? Pokud druhé zraňuje naše chování, protože nesplňuje jejich očekávání, je to jejich věc a s námi nemá nic společného. Je to jen taková představa, že to, co ostatní dělají a říkají, má co do činění s námi. Naopak to ukazuje na rozpoložení druhých.

Opravdu je to zraňující, když nám někdo chce něco sdělit a my mu řekneme, že teď ho vyslechnout nemůžeme? Ne, pokud to řekneme přátelsky. Bohužel často do svého „ne“ vkládáme obvinění a odmítnutí. Nenaučili jsme se říkat „ne“ s láskou, spíš máme tendenci, jakmile ho vyřkneme, vyslovit ho příkře.

Říci „ne“ nám připadá těžké, když chceme být milováni a často na to čekáme tak dlouho a jsme natolik rozčileni, že už víc nevydržíme. Čekáme tak dlouho na uznání a lásku druhých, až se nakonec cítíme jako rohožka nebo odpadkový koš, dokonce i jako oběť. Abychom už nemuseli více všechno „polykat“, domníváme se, že musíme na někoho konečně „vystartovat“ nebo někomu „ukázat hranice“. Po dlouhém období pochopení, soucítění a ticha z nás náhle vypadnou tvrdě formulované věty, které nám mají pomoci vymanit se z role oběti. Obvykle z počátku cítíme úlevu, ale nakonec zjistíme, že z toho, co jsme udělali, se vůbec necítíme dobře.

Cítíme se být v roli oběti a chtěli bychom raději mít jinou roli. To je v pořádku a není to ten hlavní problém. Skutečný problém vězí v tom, že tuto roli nevnímáme jako roli, ale jako skutečnost.

My nejsme ta role. Jsme si jí vědomi. Pokud jsme si vědomi toho, že role je jen role, můžeme s ní žít v míru. Pokud se smíříme s rolí, at' je

jakákoliv, znamená to, že se díváme na mír a ne na roli. Když jsme si vědomi míru, vidíme, že už jej cítíme.

Jak lze tento mír uchovat v praxi? Pouze skrze vědomí. Než vyslovíme tvrdě formulovaná slova, můžeme se na chvíli zastavit a zvážit: jak bude daný člověk vnímat tato slova? Dají mu klid? Jak bych reagoval já, kdyby mi někdo řekl něco takového nebo mi to napsal?

Je naprosto v pořádku vyjádřit své mínění i méně laskavě dle situace a pocitů, přesto se při tom můžeme cítit dobře, protože nechceme stavět hranice ani na nikoho „vystartovat“. Můžeme přestat „polykat slova“ a cítit se jako oběť a dát náš postoj jasně najevo, aniž bychom druhé obviňovali či zraňovali. Druzí za to nemohou, že jsme se cítili jako oběť.

Když nás chování druhých zraňuje, jelikož nespĺňuje naše očekávání, je to jen naše věc a s ostatními nemá nic společného. V každém z nás fungují vzorce, které nemají s nikým jiným co do činění. Vzorec chtít-být-milován nás nutí naslouchat, být zticha, přebírat „roli obětí“, cítit se zahlcený a převálcovaný a nakonec reagovat. Pocit zahlcenosti, převálcování nebo sloužit jako rohožka nemá nic společného s někým druhým. Je to projekce.

Jakmile se tyto pocity vynoří, můžeme je zkoumat: kde jsme stejní jako ti druzí? Kde překračujeme hranice? Kde používáme druhé jako rohožku? Nebo sami sebe jako odpadkový koš?

Když se v nějaké situaci cítíme nepříjemně nebo dokonce ublíženě, je dobré prozkoumat, co vlastně od ostatních v té situaci očekáváme a pak si položit otázku, zda nám ta zkušenost, kterou je spojena s našimi očekáváními, stojí za ty pocity zklamání a ublíženosti. Očekáváme-li, že náš protějšek k nám bude stále milý a přátelský a on není, vybublají na povrch emoce a my ztratíme mír kvůli našim očekáváním. Pokud navíc propadneme obviňování a poučování, vyvstává válka. Jakmile se objeví nevolnost nebo ublíženost: dost! Zkoumejte. Jaké jsou tu očekávání? Mělo by to být jinak? Měl by se ten druhý chovat jinak?

Můžeme říci „dost“ i sami sobě. Můžeme také ale říci „dost“ i ostatním. Můžeme říci „dost“, když se nás někdo snaží zatáhnout do svých

příběhů a snaží se námi manipulovat. Každopádně když se to tak jeví. Ve skutečnosti je to ve většině případů právě naopak: sami se pokoušíme manipulovat, a tak se z toho jediného důvodu necháme zatáhnout do příběhů ostatních a děláme věci, které vlastně vůbec dělat nechceme: chceme ostatní lidi k něčemu dotlačit. Něco od nich chceme. Chceme lásku nebo uznání nebo být vnímáni.

Kvůli uznání a lásce se dostáváme do stresu, bereme na sebe závazky, které vlastně vůbec nechceme, dodržujeme sliby, i když jsme nemocní a přijímáme pozvání, i když jsme k smrti unaveni.

Přesto neexistuje nikdo, kdo by nás mohl donutit něco dodržet nebo zatáhnout do svých příběhů. Je tady pouze taková představa: když to teď neudělám, vztah přestane fungovat a já nedostanu to, co potřebuji. Tak to tedy teď udělám, abych dostal i to, co tak nutně potřebuji.

Je to zvláštní, ale většinou svým chováním dosáhneme právě opaku toho, čeho jsme dosáhnout chtěli: nadále se cítíme nemilováni nebo neuznání. Lásky a uznání se nedá dosáhnout manipulací, která je pro nás a ostatní jen matoucí.

Není to však v žádném případě špatně a nikdo na tom nenese vinu. Je však dobré zpozornět a všimnout si, co se děje a říci si: „Aha. Tak tady jsem opět chtěl něco získat.“

Všichni chceme neustále a ode všech něco dostávat. Můj učitel Isaac Shapiro často říkával „když se s nějakým člověkem setkáme, nejdřív zkusíme, čím nám poslouží nebo jak by mohl posloužit“. Zpočátku jsem si myslel: „Co to ten Isaac vypráví? U mne to tak není.“ Issákův výrok vůbec neodpovídal představě, kterou jsem o sobě měl. Mé spirituální nároky byly tehdy velmi vysoké, chtěl jsem být jako svatý.

O pár let později jsem zjistil, že můj učitel měl pravdu. Jsem stejný. Při každém setkání celou dobu zkoumám, jak a kde mi můj protějšek může být užitečný pro to, co bych chtěl. Toto zjištění pro mne bylo zprvu hrozná, ale zároveň velmi léčivé.

Když jsme uvězněni ve vzorci chtít-být-milován, můžeme to vnímat jako zneužívání, ale vlastně je to pouhá projekce. Ve skutečnosti se my sami pokoušíme využít druhého a něco od něj získat.

Zneužití můžeme být jen tehdy, když od druhého něco chceme. Nikdo nás nemůže využít, když je nám jedno, zda nás druhý má nebo nemá rád. Nikdo nás nemůže zneužít, když jsme si vědomi své pravé Podstaty.

Naší pravé Podstaty si můžeme být vědomi neustále. Neustále se můžeme opakovaně ptát a zkoumat, kdo skutečně jsme. Kdo se teď tady cítí zneužitý a zraněný? Já? Kdo to je? Cítí se tento člověk zneužitý? Nebo je to to, co si je vědomo člověka, které se cítí zneužito?

Pokud nevíme, kdo doopravdy jsme, pokud nevíme, že jsme ve skutečnosti čisté Bytí, tak je zde stále někdo, kdo se cítí být ostatními zraňován, využíván nebo ignorován. A to bolí. Nechceme však prožívat žádnou bolest, a tak se jí snažíme za každou cenu vyhnout s tím důsledkem, že jsme neustále zatahováni do nějakých dramát. Z těch bychom přirozeně chtěli zase pryč, ale komické na tom je, že se často v nich chceme nejdřív chvíli podusit a taky se trochu škvařit v našem neštěstí a bolu. Kdo ví, zda tomu, kdo nás zranil, to také není líto, alespoň trochu, když mu ukážeme, jak moc kvůli němu trpíme. Třeba si díky našemu utrpení konečně uvědomí, jak podle se k nám zachoval. Tímto způsobem sami na sebe přivoláváme bolest. Budeme-li čekat na to, že se ten druhý konečně změní, můžeme čekat pěkně dlouho.

Každá změna se může odehrát pouze v nás samotných. Zázrakem dochází ke změnám v nás, když jsme tady. Pokud vnímáme, kdo doopravdy jsme. Teď. V tomto okamžiku. Jsem ten, kdo je kvůli odmítnutí zraněn? Jsem ten, kdo sám zraňuje a odmítá? Nebo jsem to, co si je odmítnutí a zranění vědomo? Jak by se dalo popsat to, co si je vědomo? Na tuto otázku nelze odpovědět fakticky, pouze ji meditativně prožít.

Je touhou nás všech být s tím, co se děje, v míru, přesto se stále cítíme nespokojeni s tím, co je. Život nám nabízí neustále nové situace, se kterými nejsme ve shodě a stavíme se k nim odmítavě a bráníme se jim. Každá situace nás vybízí hledět na to, na co jsme se dosud raději dívat nechtěli. Proč teď říkám „ne“? Proč necítím klid?

Je neuvěřitelné, jak často reagujeme ublíženě nebo zraňujeme a něčemu říkáme „ne“, jak snadno si osobně bereme něčí náhodně vyřčenou větu či bezstarostné chování.

Je samozřejmě vždy na místě říci jasné „ne“ něčemu, co se nám nelíbí. Můžeme tedy i přitakat odmítnutí? Nepříjemný pocit z vlastního odmítavého postoje, odmítnout říci „ne“, nás staví do války; přijetí „ne“, tedy odmítnutí, nám dává mír.

Víme přesně, kdy se obelháváme. Víme přesně, kdy nejsme v míru. Když chceme být milováni, cítíme se nemilováni. Necítíme klid. Když zjistíme, že jsme láska, vzorec chtít-být-milován se rozpouští. Jsme v míru.

Co to jen dělám?

Rozhodnutí

Všichni víme, jak je matoucí, když máme spoustu možností a nevíme, pro kterou se rozhodnout. Máme si koupit nové auto? A pokud ano, jaké? A jakou by mělo mít barvu? Měli bychom si pořídit dítě nebo ještě raději ne? Měli bychom si je pořídit hned nebo později? Měli bychom vztah ukončit nebo to ještě spolu jednou zkusit? Prostě se nemůžeme rozhodnout.

Skutečně se nemůžeme rozhodnout. Rozhodne se to samo. Život rozhodne, kam naše cesta půjde. Pokud vztah nemá už budoucnost, přijde rozhodnutí se rozejít. Tlak a zmatek vznikají, když chceme dělat správná rozhodnutí a domníváme se, že budou dobrá, pokud se dokážeme správně rozhodnout. Stále přemýšlíme, co by se stalo, kdybychom vztah ukončili nebo v něm pokračovali. Přemýšlíme a přemýšlíme, neustále zvažujeme výhody a nevýhody a najednou se celý vztah odehrává pouze v hlavě, zato my sami se ocitáme v takové pozici, které jsme se správným rozhodnutím chtěli vyhnout a která je pro nás tak těžká. Cítíme strach, zklamání, zoufalství a jsme přesvědčeni, že se musíme bezodkladně správně rozhodnout.

Nikdy nemůžeme vědět, které rozhodnutí je správné. Sice si to pokaždé v okamžiku, když ho řešíme, myslíme, ale kolikrát už jsme krátce na

to zjistili, že nám rozhodnutí nevyhovuje, ačkoliv v okamžiku rozhodnutí bylo přesně to pravé. Nebo přinejmenším tak vypadalo. Podobně jako naše vlastní rozhodnutí. Každopádně jsme to tak vnímali.

Rozhodnutí padne. Nám nezbývá než být připraveni a vnímat, jaké panují zrovna pochyby, strachy a myšlenky, aniž bychom hledali vysvětlení nebo se snažili je vyřešit.

Chci dítě? Nebo je radši nechci? Jen to prociťte. Často je ve společnosti dětí touha po dítěti hodně silná, někdy je jen tak jemně na pozadí, někdy se vynoří myšlenka: „Bože, taková zodpovědnost.“ A najednou třeba rozhodnutí ohledně dítěte padne. Zda k pořízení dítěte nakonec dojde, je samozřejmě ve hvězdách.

Nedokážeme se rozhodnout. Jen se domníváme, že můžeme a přitom si nemůžeme ani vybrat to, co si myslíme, cítíme a vnímáme. Existuje teorie, že jsme tvůrci našeho světa a měli bychom se snažit myslet spíše pozitivně než negativně. A přitom vůbec nemáme možnost si vybrat to, co si myslíme. Kdybychom měli na výběr, cožpak bychom všichni raději nesmysleli pozitivně než negativně? Cožpak všichni hned nemyslíme na sních, jakmile někdo pronese: „Nemyslete na sních?“ Myšlenky jsou reakce na impulzy.

Na určité úrovni myšlenky vytváří realitu. Ale jsou to naše myšlenky? Vyhledáváme je? Rozhodujeme se pro ně? – Jednoduše přicházejí. Nevíme odkud. Dochází k myšlení. Dochází k mluvení. Vypadá to, jako bychom uměli mluvit, ale při bližším pohledu vůbec nevíme, jak to děláme. Jak formulujeme slova? Jak myslíme? Jak se smějeme?

Vlastně vůbec nevíme, jak se toto všechno děje. V podstatě samo od sebe: dýchání, myšlení, stání, sezení, kývnutí hlavy, vše je reakcí na něco. Lidé nejsou nic jiného než „systémy tělo-duch“, které prostě dělají to, co dělají, jak jsou naprogramovány.

V průběhu let jsme si osvojili různé vzorce chování a podle těchto vzorců se chováme. Pokud se dotkneme něčeho určitého, aktivuje se vzorec a příslušné chování. Často se zdá, že jsme se pro určité chování vědomě rozhodli. Přesto ve skutečnosti nic takového jako svobodná vůle neexistuje, to je dnes i vědecky prokázáno.

Proběhly pokusy ohledně toho, kolik času potřebuje světlo, než zasáhne oko a kdy na dopad světla následuje reakce mozku. Došlo se k ohromujícímu zjištění, že vlastně vše, co vidíme, je už minulost, protože chvíli trvá, než je viděný objekt zaregistrován. Pokus odhalil ještě něco mnohem zajímavějšího. Nejdříve proběhne činnost a teprve potom následuje mozková aktivita, která prohlásí: „Udělala jsem rozhodnutí.“ Naše vnímání a myšlení to ovšem cítí přesně naopak. Zdá se, že je mým rozhodnutím pohnout prstem nebo začít mluvit, přesto je to jen pouhá reakce na to, co se stalo před tím a čin probíhá už dávno předtím, než to mozek zaznamená a zdánlivě to rozhodl.

Všechna rozhodnutí vyvstávají v důsledku okamžiku. Všechno vyvstává v důsledku okamžiku. I myšlenky vznikají a jsou formulovány, aniž to vědomě rozhodujeme. Nemáme na ně žádný vliv. Stejně tak nemáme žádný vliv na to, co si o nás druzí myslí, ale stejně tak malý vliv máme na to, co si myslíme, že si o nás druhý myslí. Často si přesto myslíme, že víme, co si o nás druzí myslí a tak jsme bezděčně napjatí a pokoušíme se před myšlenkami ostatních chránit. Ale jak se chceme chránit? Obzvláště když se to děje nevědomě?

Nevíme. Stejně tak nemůžeme skutečně vědět, co si o nás myslí druzí. Jen jedno víme jistě: jsem teď tady. V tomto Bytí nastává opakovaně hluboké uvolnění a pln údivu zjišťuji, že opravdu nemám žádnou kontrolu nad tím, co se děje, ani nad tím, co si myslím a cítím.

Nemáme žádnou kontrolu? Máme prázdné ruce? Pro člověka, který by nejraději vše kontroloval, je toto nejprve zdrcující zjištění. Zpočátku jsem to měl také tak a i nyní občas cítím zděšení, že situaci vlastně vůbec nemám pod kontrolou, ale většinou zvítězí úleva. Mezitím jsem si všiml, že jakmile se cokoliv snažím kontrolovat, okamžitě mám problém. Prostě to nejde. Když ale vím, že to nejde, co jiného mi zbývá, než dát volný průběh dané situaci? Problém se rozpustí ve vzduchu a já mohu klidně pozorovat, co dalšího se ke mně blíží.

Neleží to v našich rukou. V myšlenkách se můžeme uvolnit a přijmout, že jsme bezmocní – uvolnit se a těšit se na to, co přijde. Co se stane, to se stane. Nemůžeme žádnému rozhodnutí zabránit, ani ho řídit.

Stejně tak se nemůžeme rozhodnout, že se něčeho zprostíme a něco přijmeme. Zproštění se a přijetí není nic, co bychom my mohli dělat. Děje se samo od sebe.

Pokud se domníváme, že jsme někdo, kdo může nebo musí něco ovlivnit nebo se pro něco rozhodnout, okamžitě se ocitneme v potížích. Měl bych teď udělat toto nebo tamto a nebo tady to nebo raději vůbec nic?

Samozřejmě, že se neustále objevuje myšlenka, že můžeme rozhodovat nebo něco dělat. To nevádí a není třeba se tomu bránit, ani to vzdávat. Stačí, když tuto myšlenku zaregistrujeme a pozorujeme, kdo doopravdy jsme, teď, tady.

Jsme naše myšlenky? Nebo jsme to, co naše myšlenky považují za skutečné? Nejsme naše myšlenky. Myšlenky přicházejí a odcházejí. Uvažování se vynořuje a mizí. Rozhodnutí se nám jeví v jednom okamžiku naprosto správná a v následujícím už špatná. Ale to, co si je myšlenek a rozhodnutí tady a teď vědomo, to, co doopravdy jsi, to se nemění.

Představa, že jsme někdo, kdo myslí, cítí a vnímá, někdo, kdo se pro něco nebo proti něčemu rozhoduje, nás omezuje na kombinaci tělo-duch a ponechává nás ve víře, že jsme jednotlivé oddělené individuum. Ve skutečnosti jsme však spojeni se vším.

Nejsme individua, ačkoliv to tak vypadá. Nejsme tělo. Jsme čisté Bytí-Vědomí. Vědomí sice vnímá tělo kvůli přílivu prožitků, je si těchto smyslových prožitků vědomo, ale samo žádné smysly k tomu, aby si bylo vědomo, nepotřebuje. Vnímá, ale nekontroluje. Ani tělo ne.

Tělo se chová tak, jak se chová. V těle se odehrává tolik procesů, na které nemáme žádný vliv. Od okamžiku spojení buňky vajíčka se spermii probíhá nepřetržitý proces. Buněčným dělením vznikne buněčná stavba, která jednou opustí dělohu a nadále se vyvíjí mimo ni, jednoho dne začne mluvit a řekne „já“ a pak se zdá, jako by se od tohoto okamžiku toto tělo vnímalo odděleně od zbytku světa.

Tento námi nekontrolovatelný vývoj neustále pokračuje, buněčná stavba vyvíjí stále nové schopnosti myšlení, domnívá se, že může mít na něco vliv, že se může rozhodovat, zasahovat a jednat a učí se mít strach z toho, že nemá žádnou kontrolu, ačkoliv ji vůbec nikdy neměla.

Kombinace tělo-duch podléhá neustálému vývoji a změně.

Něco si je všech těchto změn vědomo. Přesto většina lidí zapomněla věnovat pozornost tomu, co si je vědomo a raději se zabývá tím, co se ve Vědomí objevuje, místo polem samotným. Považují se za to, co se neustále mění a nevědí, že jsou to, co se nikdy nemění, nic nedělá, ani se nerozhoduje, jen tady je. Bez těžkého rozhodování. Beze strachu ze ztráty kontroly. Bez stresu z toho, že se musí správně rozhodnout.

Jsme prostě tady. To je celé.

Nic nedělat – chtít být někým?

Nezaměstnanost

Pokud máme po delší dobu naplněnou pracovní dobu, často si velmi přejeme, abychom konečně jednou neměli na práci vůbec nic. Pokud však nemáme najednou žádnou stálou práci, ať je důvod jakýkoliv, vypadá vše jinak, než jsme si přáli. Dostaneme strach. Už žádné zaměstnání? Už nic nedělat? Jak to jen vydržíme? Co si o nás ostatní pomyslí? Kromě toho potřebujeme přeci peníze, rozhodně více, než kolik je nám stát ochoten poskytnout. Co jen bude dál!

Nevíme, co bude dál. Nemá smysl o tom spekulovat a strach každopádně není dobrý rádce. Potlačování nebo boj s daným strachem také nepomůže. Tak se na to podívejme. Čeho se bojíme? Že už možná nikdy neseženeme žádnou práci? Nejistoty spojené s nezaměstnaností?

Pravdou je, že žádná jistota neexistuje. Vše nevyhnutelně podléhá změně. Pouze Vědomí zůstává stále stejné. Vědomí je to, co ve skutečnosti jsme a toto Vědomí je absolutně beze strachu. Přesto má schopnost se identifikovat s osobou, kterou jsme a povědomí o tom, že jsme Vědomím, se ztrácí. Najednou je tady někdo, kdo si říká: „Musím přece pracovat. Kdybych nepracoval, stalo by se něco strašného.“

Ale co se stane, když se posadíme a nebudeme nic dělat? Podívejme se na to, co jsme doopravdy teď, tady. Udělalo Vědomí už někdy něco?

Rozumu se s nejistotou nežije dobře, a tak si nutně potřebuje zajistit budoucnost, která vůbec neexistuje. Nemusíme mu ale naslouchat. Ani nemusíme naslouchat lidem z našeho okolí, kteří třeba ještě posilují naši úzkost svými představami a radami ohledně naší situace. Všichni tito lidé mají sami strach a ten od nich nepotřebujeme přebírat. Podívejme se raději na náš vlastní strach.

Bojíme se, že budeme zaškatulkováni jako „nezaměstnaní“ a budeme vypadat neschopně. Od dětství nás učili, že musíme něco vykonat, musíme dělat to či ono, abychom něčeho dosáhli. Stalo se pro nás zvykem, že musíme něco dělat. A teď nemůžeme dělat nic. Jsme proto neschopní?

Představme si, že jsme neschopný člověk. Představme si, že jsme udělali všechno špatně. Jaký to je pocit? Je tento pocit strašný nebo je strašnější představa, co si o takovém neschopovi jako jsme my myslí ostatní? Ve skutečnosti nemůžeme být neschopní. Nemůžeme nic udělat správně nebo špatně nebo lépe. Děláme to, co děláme a kdybychom to mohli udělat lépe, tak bychom to tak udělali.

„Něco dělám. Něco dokážu. Jsem něco.“ Tyto myšlenky straší v mnoha hlavách. Ten, kdo nic nedělá, za nic nestojí? Ten, kdo nemá práci, není dost dobrý?

Pro koho nejsme dost dobří? Vůbec nikdo tu není. Pro naši mysl není nic dobré, na všem si něco najde. Jakmile myslí uvěříme, že by to mělo být jinak, než jak to právě je, zažíváme drama a nesejde na tom, o co se zrovna jedná. Když máme hodně práce, chtěli bychom více volného času, když máme hodně volného času, domníváme se, že bychom měli více pracovat. Být přesvědčený, že by to mělo být jinak, než jak to je, způsobuje stres. Spousta volného času přináší spoustu radosti, ale přináší málo peněz a uznání. Cožpak úspěch a blahobyt nestojí za námahu?

Existuje takový hezký příběh o jednom velmi bohatém obchodníkovi, který projíždí Indií. Cestou potká jogína sedícího pod stromem a přikáže řidiči zastavit. Spustí okénko vozu a říká jogínovi: „Dobrý muži, obdivuji vás. Sedíte tu a vzdáváte se kvůli tomu úplně všeho.“ Jogín pohlédne na velmi úspěšného, ale zároveň také velmi vystresovaného obchodníka, a odvětlí mu: „Já obdivuji vás. Vy se vzdáváte úplně všeho kvůli tomuto.“

Pro některé je úspěch spojen s penězi. Ale vede hodně peněz ke štěstí? Můžeme se radovat z materiálních věcí, ale štěstí nemá s věcmi nic společného. Nic hmotného nás trvale šťastnými neučiní. Pokud nevíme, že to, co doopravdy jsme, už má dávno dost a je spokojeno, tak nás spousta peněz bude dokonce stresovat. Není spíš úspěch být šťastný s tím, co tu právě je a s tím, co právě dělám, i když to mnoho peněz nepřinese?

Jako mnoho ostatních i moji rodiče věřili, že si člověk nemůže a nesmí vydělávat peníze tím, co ho baví. Říkali mi, že není důležité být šťastný, ale je důležité umět si vydělat na živobytí. Zpočátku jsem tomu věřil a bez velkého nadšení jsem se vyučil, neboť je třeba se nejdříve vyučit, aby mohl člověk vydělávat peníze. Jelikož mi mé povolání způsobovalo velké zdravotní problémy, opustil jsem ho. Vyměnil jsem si role se svojí ženou, stal jsem se mužem v domácnosti a staral se o děti a ona chodila do práce. Moc mě bavilo starat se o domácnost, vařit a bylo báječné, že jsem mohl trávit tolik času s dětmi. Peníze vydělávala má žena, ale mně to nevadilo. Cítil jsem se privilegovaný a užíval si plně život v domácnosti bez pocitů méněcennosti, užíval si uznání okolních matek. Muž v domácnosti, super! Už jsem nikdy nepřijal placenou práci, ale stále vydělávám dost peněz tím, co mi přináší největší radost.

Pro někoho, kdo setrvává v neoblíbeném a nudném zaměstnání a jednoduše se neodvážá ho opustit, představuje nezaměstnanost velkou šanci smět konečně dělat to, co mu přináší radost, být kreativní a tím pádem i šťastný.

Ale neměli bychom všichni, co žijeme v této společnosti, přispívat k veřejnému blahu? Namísto toho, abychom žili na úkor společnosti? Peníze se šíří dle své povahy a charakteru a tudíž vždy přicházejí od někoho jiného, než je vydáme, tj. předáme dál. Vlastně stále žijeme „na úkor“ druhých.

Mnozí, kteří dostávají své peníze od státu, rodičů, přátel a ne od svého zaměstnavatele, se cítí méněcenní a domnívají se, že není v pořádku, když společnosti místo svých pracovních výkonů dávají tvořivost a schopnost být šťastný. Mají v hlavě všechny ty představy, které kolují v jejich okolí, co by měl člověk dělat, aby byl „hodnotným“ členem

společnosti a myslí si, že se musí popasovat se všemi vládnoucími normami, aby byli akceptováni.

Ale jakým normám by se měli přizpůsobit? V každé zemi, v každé společnosti, v každé společenské vrstvě a skupině panují jiné normy. Kdo určuje, které normy jsou správné a které špatné? Kdo určuje, zda role, kterou právě hrajeme, je správná a nebo špatná?

My všichni prostě jen hrajeme své role ve společnosti. Hrajeme roli věčného studenta, muže v domácnosti, úspěšného manažera, roli uklízečky, obchodní asistentky nebo nezaměstnané umělkyně, která jde na sociální úřad. Existuje tolik rolí. Herci, kteří role hrají, nejsou ztělesněním svých rolí.

Zastavme se v hraní rolí a podívejme se na celou situaci blíže. Kdo jsme mimo tyto všechny role? Teď. Tady.

Velmi často bychom chtěli být někým, kdo je uznávaný a vážený a v naší roli, která dostává ve společnosti málo pozornosti, se necítíme dobře. Samozřejmě se domníváme, že se budeme zase cítit dobře, jakmile získáme uznání, hned jak získáme opět zaměstnání. Myšlenkami se opět ocitáme v budoucnosti. Ale co cítíme teď? Prociťme alespoň jednou ten pocit.

Často se chceme pocitu, který právě cítíme, vyhnout a máme dojem, že by se to podařilo změnou přítomné životní situace. Ale co je špatné na pocitu nebýt uznávaný? Co je špatné na tom necítit se dobře? Příběh, který nás nechává trpět, zní: chci to. Chci to jinak, než jak to je. Chci mít to, co nemám.

Pokud se pozornost zaměří na přímý prožitek přítomného okamžiku, tady a teď, zjistíme, že je všechno perfektní tak, jak to je a my v tomto okamžiku nic nechceme a nepotřebujeme.

„Ale když nic nechceme a nepotřebujeme a nemáme už žádná očekávání, nemůžeme taky ničeho dosáhnout,“ slyším často.

Bez očekávání nemůžeme být zklamáni. Nemít očekávání je štěstí. Očekáváme, že naše přání vyřeší naši nespokojenost a od sebe samých očekáváme, že něco podnikneme, aby se naše přání vyplnila. Ale co si vlastně skutečně přejeme?

Když se pozorně zaměříme na naše přání a nahlédneme za ně, objevíme to, co nám skutečně udělá dobře: osvobození se od všech těchto očekávání, osvobození se od potřeby být akceptován, od toho, že musíme něčeho dosáhnout, osvobození se od pocitu nedostatku.

Říkáme-li, že bychom chtěli víc peněz nebo bychom rádi udělali kariéru, stojí za tím přání být šťastni, až tohoto cíle dosáhneme. Ale šťastni můžeme být pouze teď. Když prožijeme Teď, vše je v pořádku a nezáleží na tom, jak nepříjemná byla předchozí situace.

Samozřejmě že můžeme mít přání a cíle také v přítomnosti. Pokud ale naše štěstí je závislé na tom, zda se v dohledné době vyplní, máme pocit nedostatku, zdá se, že něco chybí a potom mít přání není nikterak příjemný pocit.

V nezaměstnanosti se u většiny objeví přání získat novou práci a jako reakce na nepříjemně prožívanou situaci potom píší a rozesílají inzeráty. Třeba má opravdu někdo zájem o naši spolupráci a situace se změní. Třeba ale nikdo zájem nemá a zůstane to tak, jak to je.

Pokud nutně potřebujeme, aby naše inzeráty byly úspěšné, prožíváme tlak a napětí. Pokud se ale naopak pamatujeme na to, že vlastně ve skutečnosti vůbec nic nemáme v ruce, abychom mohli situaci změnit a pozornost spočívá na přítomném okamžiku a ne na ustrašené budoucnosti, pak nastane klid.

Z období nezaměstnanosti se tak může stát nádherná příležitost objevit, že doopravdy nemůžete nic dělat, že tu dokonce vlastně není vůbec nikdo, kdo by mohl něco udělat. Nech to, co nazýváš životem, volně plynout.

Poznání, kým skutečně jsem, je k nezaplacení. Nic není cennějšího než toto poznání. Ani jeden problém, který nastane, nemá šanci v tomto poznání přežít. Vůbec žádný problém neexistuje. Kdo by ho měl mít? Tady je jen Bytí-Vědomí.